

Jaargang 11 nr. 1033
18 maart 2017

Wat David de Wied nooit mocht ontdekken

Het obstakel dat de reuptake-komedie kon verhinderen. We zijn nu enkele jaartjes verder en de spreekwoordelijke puzzelstukjes, kregen alvast een (juister?) plaatsje.

A K A D E M I E V A N W E T E N S C H A P P E N

DE KNAW | LEDEN | INSTITUTEN | ADVIEZEN | PRIJZEN | INTERNATIONAA

en > Dr. A.H. Heinekenprijs voor de Geneeskunde

DAVID DE WIED, NEDERLAND

>

David de Wied ontving de Dr. A.H. Heinekenprijs voor Geneeskunde 1996 vanwege zijn baanbrekende werk op het gebied van de neurofarmacologie en de gedragsfarmacologie van neuropeptiden.

>

Vanaf de jaren zestig concentreerde het onderzoek van De Wied zich op de zogenaamde neuropeptiden. Deze kleine eiwitten worden aangemaakt in de hersenen of in de hypofyse. De Wied formuleerde al in 1969 de hypothese dat deze peptiden de hersenfunctie direct beïnvloeden en daarmee ook het gedrag van mensen en dieren.

Geavanceerde technieken, die later beschikbaar kwamen, hebben de veronderstelling dat neuropeptiden zo'n belangrijke rol vervullen in de hersenen herhaaldelijk bevestigd.

Met zijn neuropeptidenconcept heeft professor De Wied aan de wieg gestaan van het huidige onderzoek aan neuropeptiden en neuropeptide receptoren. Op het ogenblik is zelfs sprake van hernieuwde aandacht voor zijn ideeën. De resultaten van de studies op dit gebied worden gebruikt bij de ontwikkeling van geneesmiddelen voor gedragsstoornissen (bijvoorbeeld stress), en zullen naar verwachting in de nabije toekomst nieuwe toepassingen vinden.

De heer De Wied heeft actief bijgedragen aan de verspreiding van wetenschappelijke inzichten op het gebied van neuropeptiden. Het Rudolf Magnus Instituut is onder zijn inspirerende leiding het centrum geworden waar uit de gehele wereld onderzoekers op dit vakgebied komen werken. Daarnaast heeft hij een internationaal netwerk van laboratoria tot stand helpen brengen waarin kennis en wetenschappelijke technologieën met betrekking tot neuropeptiden worden uitgewisseld.

De neuropeptiden.

Een verzameling van vitale amines, die intussen allemaal op een chemische manier en academisch aan het publiek kunnen getoond worden.

[http://www.adhdfraude.net/pdf/Prof. Dr de Wied Neuropeptiden en gedrag NTVG 1966.pdf](http://www.adhdfraude.net/pdf/Prof._Dr_de_Wied_Neuropeptiden_en_gedrag_NTVG_1966.pdf)

Maar welke bui had de industrie zien hangen?

Zuiver commercieel en koste wat kost moest belet worden dat die man toen tot de bevinding had kunnen komen wat op vandaag zomaar zonneklaar voor de hand ligt.

De sprookjes met serotonine, dopamine, noradrenaline en konsoorten lagen in die tijd op de tekentafel, alsook het verwerven van de absolute commerciële heerschappij over het geneesmiddelengebeuren.

Alleen David De Wied kon daar nog met zijn onderzoek een stokje voor steken.

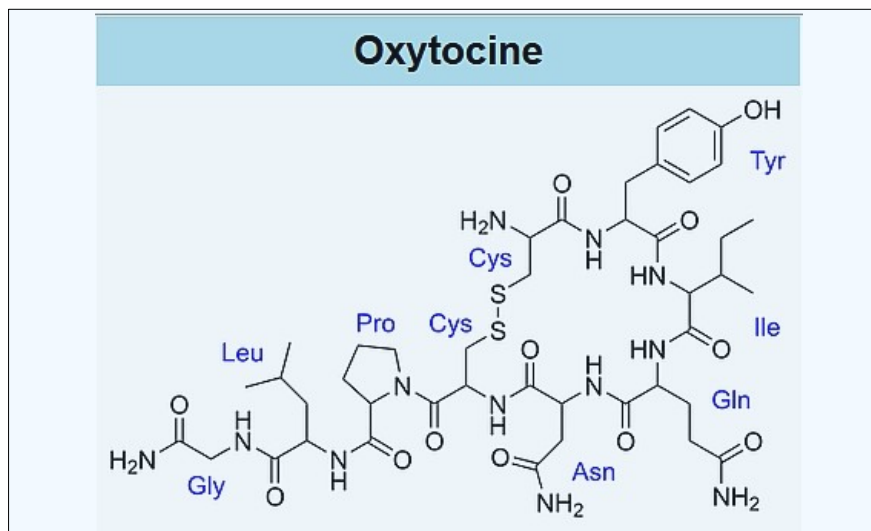
Uit: <http://www.dwc.knaw.nl/DL/levensberichten/PE00003843.pdf>

"Bezien we zijn wetenschappelijke successen en erkenningen dan is het toch vooral zijn intellect, zijn originaliteit en zijn onbevangen speelse geest geweest die hem in het centrum van de ontwikkeling van de psychofarmacologie en neurobiologie hebben geplaatst. Hij was één van de eersten die onderkenden dat hypofyse hormonen met een primaire perifere endocriene opdracht tevens van invloed konden zijn op centrale cognitieve functies zoals geheugen en aandacht. Later beseftte hij dat niet het hele hormoon, zoals Vasopressine en acth, maar uit bepaalde aminozuren opgebouwde fragmenten, neuropeptiden genoemd, een rol bleken te kunnen spelen bij gedragsveranderingen en inprentingproblemen. Het neuropeptidenconcept (de notie dat korte eiwit-fragmenten een rechtstreekse invloed kunnen uitoefenen op hersenfuncties) was zijn belangrijkste bijdrage aan de wetenschap en bracht hem wereldwijde erkenning. Van neuropeptiden enzymatisch afgeleide stoffen, de zogenaamde endorfinen, werd verwacht dat die een therapeutisch effect zouden kunnen hebben bij schizofrenie en andere psychopathologische aandoeningen. David de Wied voorzag een klinische rol voor deze stoffen, maar hij kreeg onvoldoende steun van de farmaceutische industrie bij de ontwikkeling ervan. **Het onderzoek hiernaar werd tot zijn spijt voortijdig gestaakt.** Nu wordt er toch weer in deze richting gewerkt mede als gevolg van veelbelovende bevindingen met onder meer crh (corticotropin releasing hormone) antagonisten. De tijd zal het leren." (2004).

Laat ons op vandaag, met de visie van nu, kijken naar wat de man toen voor zich had.

β -MSH																																																																																																		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22																																																																													
ALA	GLU	LYS	LYS	ASP	GLU	GLY	PRO	TYR	ARG	MET	GLU	HIS	FE	ARG	TRY	GLY	SER	PRO	PRO	LYS	ASP																																																																													
						<table border="1"> <thead> <tr> <th>1</th><th>2</th><th>3</th><th>4</th><th>5</th><th>6</th><th>7</th><th>8</th><th>9</th><th>10</th><th>11</th><th>12</th><th>13</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>H</td><td>O</td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td> </tr> <tr> <td> </td><td> </td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td> </tr> <tr> <td>H-C</td><td>-C-</td><td>SER</td><td>TYR</td><td>SER</td><td>MET</td><td>GLU</td><td>HIS</td><td>FE</td><td>ARG</td><td>TRY</td><td>GLY</td><td>LYS</td> </tr> <tr> <td> </td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td> </tr> <tr> <td>H</td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td> </tr> </tbody> </table>											1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	H	O																									H-C	-C-	SER	TYR	SER	MET	GLU	HIS	FE	ARG	TRY	GLY	LYS														H																
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13																																																																																						
H	O																																																																																																	
H-C	-C-	SER	TYR	SER	MET	GLU	HIS	FE	ARG	TRY	GLY	LYS																																																																																						
H																																																																																																		
						<table border="1"> <thead> <tr> <th>1</th><th>2</th><th>3</th><th>4</th><th>5</th><th>6</th><th>7</th><th>8</th><th>9</th><th>10</th><th>11</th><th>12</th><th>13</th><th>14</th><th>15</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>SER</td><td>TYR</td><td>SER</td><td>MET</td><td>GLU</td><td>HIS</td><td>FE</td><td>ARG</td><td>TRY</td><td>GLY</td><td>LYS</td><td>PRO</td><td>VAL</td><td>GLY</td><td>LYS</td> </tr> </tbody> </table>											1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	SER	TYR	SER	MET	GLU	HIS	FE	ARG	TRY	GLY	LYS	PRO	VAL	GLY	LYS																																																				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15																																																																																				
SER	TYR	SER	MET	GLU	HIS	FE	ARG	TRY	GLY	LYS	PRO	VAL	GLY	LYS																																																																																				
α -MSH																																																																																																		
ACTH																																																																																																		
39	38	37	36	35	34	33	32	31	30	29	28	27	26	25	24	23	22	21	20	19																																																																														
HE	GLU	LEU	PRO	HE	ALA	GLU	ALA	LEU	GLU	ASP	GLU	ALA	GLY	ASP	PRO	TYR	VAL	LYS	VAL	PRO																																																																														

Tonen wij ... ook op vandaag de manier waarop een sferische amine-combinatie bij oxytocine erin slaagt een activiteit uit te voeren die wij ervan verwachten.

Een verzameling van vitale amines in de perfecte electro-chemische 'schikking' om te doen wat moet.

De heerschappij en de tirannie van EEN serotonine, EEN dopamine, EEN noradrenaline en(of) de onbestaande reuptake ervan is voorbij.

Het versturen van boodschappen door het zenuwstelsel gebeurt op een electro-chemische manier, waarbij gecodeerde magnetische velden statussen (veranderingen aan de geheugens per neuron) aan andere geheugens doorzenden om uiteindelijk een al dan niet aangeleerd gedrag uit te voeren of te onderbreken.

Dit coderen gebeurt door gebruik te maken van flavours of combinaties van de ene of andere amine met een energiecomponent, waarvan, naargelang de situatie, een phenyl, indol, imidazol of een andere sferische structuur met onverzadigde bindingen, de gecodeerde boodschap van veranderde status aan de rest van het systeem doorzenden.

Als we op vandaag op een chemische (farmaceutische) manier aan 'gedrag' willen prutsen, is het laatste wat moet gebeuren, precies het kapotmaken van het leidingensysteem dat een functionerend gedrag bepaalt. Dat is nu net het openen van de doos van Pandora.

Vooraf wanneer uiteindelijk zou moeten bekend zijn, dat gedrag niet alleen kan aangeleerd maar OOK afgeleerd kan worden.

Vooraf omdat op dit ogenblik nog niemand kan bepalen op welk van duizend miljard neuronen op welke synaps, op welke milliseconde welk 'corrigerend' magnetisch signaal moet toegediend worden om een storende verbinding uit te schakelen.

Zelfs al zouden we hebben kunnen achterhalen op welke neuron welk van de duizenden astrocyten kan verantwoordelijk gesteld worden voor het vermoedelijk pathologisch storend functioneren.

Zonder daarbij, misschien wel ongewild, vernielingen aan te richten aan rest van een perfect functionerend systeem.

Al aangetoond door Pennings, twintig jaar geleden.

https://www.adhdfraude.net/pdf/1998119420001A_Leiden.pdf

Apotheker Fernand Haesbrouck, 18 maart 2017

Jaargang 8 nr. 795
15 mei 2014

Chemie gevarenreflex bij psychoticapatroon al 40 jaar verstopt

AKADEMIE VAN WETENSCHAPPEN

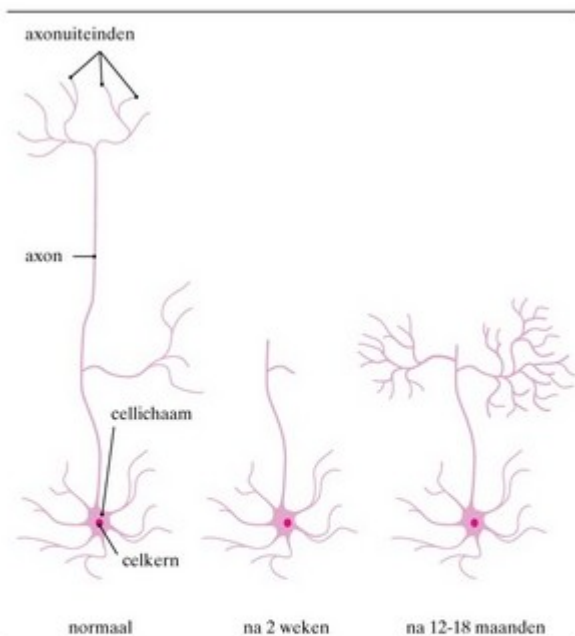
HOME | ACTUEEL | DE ARAW | LEDEN | INSTITUTEN | ADVIEZEN | PROEVEN | INTERNATIONAAL | TEBERATISCH

> Home > Prijzen > Laureaten > Dr. A.H. Heinekamp voor de Geneeskunde

DAVID DE WIED, NEDERLAND

Deur de Wied omringt de Dr. A.H. Heinekamp voor Geneeskunde 2006 vanwege zijn baanbrekende werk op het gebied van de neurofarmacologie en de gedragsfarmacologie van neurogeïonen.

Deel dit artikel

Schematische voorstelling van de beschadiging van serotonerge axonen door ecstasy (XTC; methyleendioxymetamfetamine).²⁰ Bij ratten en apen is 2 weken na toediening de dichtheid van serotonerge axonen sterk verlaagd in cerebrale cortex, corpus striatum en hippocampus. Bij enkele ratten en de meeste apen blijven distale gebieden (neocortex, corpus striatum, hippocampus) gedenerveerd gedurende tenminste 12 maanden. Proximaal (corpus amygdaloideum) treedt bovenmatige regeneratie van axonen op.¹⁴